

Vadon élő állatokra kíváncsi? Erre tessék!

Iris Fossier legújabb munkái papírmáséból készültek: fekete, fehér, zöld vagy szürke papírból... egy szűk paletta, amelynek köszönhetően a művész mértékletesen és hatékonyan alkothat, végtelen számú variáció mentén.

Iris Fossier közel tizenöt éve hol a rajzolásnak, hol a szobrászatnak szenteli magát, és e két művészeti ág egymást erősíti. Egyedi művészete apránként épül fel, és végigkíséri egyfajta bizonytalanság. Mit kutat a művész? Vajon merre tart?

Az elmúlt évek műveit áttekintve kirajzolódik egy állandó szereplő, a ló alakja. Mit jelképez vajon a lóalak, és mit árul el nekünk Iris Fossier művéről?

„A ló alakja, amely formája és a dinamikája révén felkavarja vásznaim felépítését, idővel egyre többet kezdett jelenteni. A ló kapoccsá vált az élet és köztem, egy átjáró a belső végletek (azaz a műhelymunka) és a külső végletek között. Nagyon sokat utaztam, azért, hogy felfedezzek olyan érzeteket, amelyeket a műhelymunka nem adott meg számomra. Néhány hónapja úgy érzem, telítődtem az utazásokkal, és szeretek megpihenni, rászánni az időt a képeim megkomponálására, részekre bontására és újbóli összerakására. Ez a türelem, sőt talán a tűrőképesség fokozásának munkája.”

„A ló alakjával kapcsolatban nem tudom megállni, hogy ne rajzoljam le, hogy ne álmodjam meg... szükségem van rá ahhoz, hogy elkezdjek valamit... minden köré épül, és rajta keresztül válik élővé. Amikor nekikezdünk egy festménynek vagy egy rajznak, a vászon érintetlen felülete nagyon nyomasztó tud lenni: sok az a négy darab derékszög... és jelen van a méret jelentette kényszer is. Amikor rajzolni vagy festeni kezdek, mindig túl kicsiben kezdem. Az én számomra akkor nevezhető egy mű jól sikerültnek, ha az ábrázolt alakok összhangban vannak a vászon méretével. Eleinte, amikor körvonalazódik bennem egy kósza ötlet, amely jelen van, amely csak arra vár, hogy útjára engedd, akkor szükségem van kapaszkodókra. A vászon ekkor még túl sima, túlságosan egyenletes. Ahhoz, hogy megmászsd a hegyet, kellenek a kapaszkodók, valami, ami előrevisz, vagy néha visszakozásra készlet. A lényeg, hogy semmiképp se maradjunk egy helyben, kell valami, amire támaszkodhatunk. Ahhoz, hogy a vászon jelentette térben jól tudjam magam érezni, szükségem van a lóalakra. Ő az, akire támaszkodni tudok, vele indul minden kaland.”

És éppen a vászon körülhatárolt tere jelentette kényszer az, ami miatt Iris Fossier a rajzról átnyergel a szobrászatra, a szobrászatról meg ismét a rajzra. A szobrászattal kapcsolatban pedig épp ellenkező előjelű alapvetést fogalmaz meg: „Elindulok egy alapról, és onnan építkezem a térben.”

„Amikor rajzok vagy festek, a vászon szélei arra kényszerítenek, hogy visszavonuljak a tér közepére, míg a szobrászat esetében ennek homlokegyenest az ellenkezője történik. Éppen ezért van szükségem mindkettőre.

A papírkerámiával úgy kezdtem el dolgozni, hogy szerettem volna nagy virágcsokrokat az otthonomba, szétszórni őket a ház terében, és egész évben csodálni a virágokat. Nagyon hamar az kezdett érdekelni, hogy elhagyjam a kezdő alakzatot, a vázáét. És hogy áttérjek a kosárfülhöz hasonló formákra, a térbeli ívekre. Ezek pedig hamarosan kaktusszá alakultak, majd lombkoronává vagy valami hasonlóvá, végül pedig felhővé. És ahogy felhőről felhőre szálltam, megjelentek a vulkáni kigőzölgések képei, majd maguk a vulkánok, az Etna, a Stromboli... Gyakran dolgozom álmokkal, az elvágódással, és az alkotás folyamatát éppen az a frusztráció hívja elő bennem, hogy nem lehetek ott, ahová elvágódom.”

A művész most katalógusba gyűjti egy letisztult munkásság néhány évének gyümölcsét, és ebben az elcsendesedésben érezhető a művész erőteljes vágya, hogy minden pillanatban kiélvezze, ért ahhoz, amit csinál. A művekből sugárzó nyugalmon és megnyugtató jelenléten túl szinte tapinthatóvá válik a művész végtelen józansága és az általa használt anyagok kiteljesedésének is tanúi lehetünk.

Corneille de Lyon